

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 101.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392157152/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

hvor han havde stået den første Gang, han kom, og hvor Mester Linné havde taget så venligt imod ham. Nej, det var Synd, de gjorde — han skottede ængsteligt op ad den skumle Bygning, som ventede han, den skulde styrte ned over dem til Straf. Men fast og rolig lå den med alle sine slukte Vinduer.

«Herom,» Sigurd halede ham med om bag Huset, til den høje Trægruppe ud mod Engene. Ude fra den mørke Slette kom Stormen farende og rev og sled i de strittende, sorte Kroner, så de svajede ind mod Huset.

«Her skal vi op — den lange Stamme med Grenene bruger vi, deroppe fra kan vi se helt ind til ham,» han lo og pegede op mod Taget. Der knejste den brede Kvist med sit oplyste Vindue, vendende Front mod Mørket og Stormen. Tue kunde høre Regnen knitre på Ruderne.

Sigurd begyndte at entre opad, smidig som en Ål snoede han sig rundt om Stammen, snappede efter Grenene og stødte fra mod Barkens Furer og Sprækker. Tue betænkte sig endnu en Gang, han skottede ud til Siden — de mørke Enge derude ængstede ham; så kravlede han bagefter. Snart optog Kampen for at komme op hele hans Opmærksomhed, ti Stammen var våd og glat af Mos, og Blæsten trykkede ham ind til den, så han mærkede dens klamme Kulde på sit Bryst.

Ovenover kaldte Sigurd: «Kom nu her — tag min Hånd — dette her er du nok ikke vant til — sådan, o hiv! o høj!» lo han og hev til; så sad Tue ved Siden af ham midt imellem de lange, strittende Grene, der suste og raslede omkring dem. Men her fra Mørket og Kulden søgte deres Øjne ind ad den oplyste Rude, ind i Kvistværelset, som de helt kunde overse.

Ak, det var altså Mester Linnés Stue — så fattig! så fattig! Intet Tæppe over det hulslidte Gulv, nøgne,

kolde Vægge, hvor Tapetet næsten helt var revet af, en trebenet Ovn, hvor nogle Pindes ynkelige Ild lyste ud over et Pår tunge, klodsede Stole og en mager Seng uden forsonende, hvidt Tæppe — intet andet. Kun et Klapbord midt på Gulvet, med en kuppeløs Lampe brændende mellem Resterne af et Aftensmåltid og en høj, tyk Flaske med et Snapseglass, der kastede deres lange, grønlige Skygger over en opslået, forkræmret Nødebog.

Den eneste Pryd i dette arme Værelse var nogle Stumper malet Lærred, ufuldførte og uden Rammer, med Tegnestifter hæftede op på de Steder, hvor Tapetet havde sine værste Huller — Gaver fra Mænd, der havde været unge og Venner med Mester Linné, og hvis Navne nu var berømte i Landet, mens han vandrede her frem og tilbage i det øde Rum. Ja, ti dér gik han selv med lange, hurtige Skridt og tilbagekastet Hoved, med Violinen løftet under Hagen og Buen strygende hen over Strengene — men der var tavst — han spillede ikke — kun af og til et langt, skurrende Jag, hvortil hans halvtåbne, skægløse Mund syntes at mumle en ordløs Vise. Han stirrede ud for sig med glasagtige Øjne, mens hans uhyre Skygge fulgte ham op og ned med ilsomme Trin. Hver Gang han kom hen forbi Bordet, vaklede han og gjorde en halv Drejning om imod det, men gik så atter videre.

«Se dér.» hviskede Sigurd Tue i Øret; han lagde sin Hånd på hans Skulder, og hans Øjne spillede af Skælmeri, «dér står hans Trøster på Bordet, og nu kan han rende op og ned, så mange Gange han vil, han standser der dog til sidst — og så får vi først rigtig Sjøv.»

Tue stirrede angstfuld derind — «o, Mester Linné, gør de Ord til Usandhed, o, stands ikke! stands ikke!» bad han og foldede Hænderne. Men da i det samme et voldsomt Vindstød brast ind over dem, så